

skal være gældende som Regel, som en Norm, hvorefter Bedømmelsesudvalget — jeg tillader mig fremdeles at kalde det saa — til sin Tid kan skønne over, hvorvidt en Person til Trods for, at hans Indtægt overskrider disse Grænser, kan blive optaget som Medlem i en statsanerkendt Sygekasse eller, hvis han er Medlem, fremdeles blive staaende som statsunderstøttet Medlem, og det er et Forslag, som Flertallet ikke er ene om at stille, men som ogsaa Mindretallet har givet sin Tilslutning, idet det nemlig fremtræder som et Forslag stillet af det hele Udvalg.

Men hvad forlanger Mindretallet med Hensyn til disse Grænser? Skal den omtalte Bekendtgørelse da ikke indeholde Spor af Grænser, noget, som antyder en Norm, hvorefter Bedømmelsen vil finde Sted? Jeg har i alt Fald under Forhandlingerne saavel i Underudvalget som i det hele Udvalg altid forstaaet Mindretallets Opfattelse saaledes, at ogsaa denne Bekendtgørelse skulde indeholde Grænser, der skulde være Norm.

Saa paastaar det ærede Medlem fra Fakse endvidere, at det Skøn, som vi foreslaar, kun i rene Undtagelsestilfælde vil blive bragt i Anvendelse. Det er saa forkert som vel muligt! Maa jeg gøre opmærksom paa, at Skønnet bliver anvendt i alle Tilfælde, naar det gælder Nyoptagelser i en Sygekasse og vedkommende optagelsessøgendes Formue eller Indtægt overstiger disse Grænser. Er Formuen eller Indtægten under Grænsen, maa Bestyrelsen optage dem i Sygekassen, er de over, er det Bestyrelsens Pligt at henvise Sagen til Bedømmelsesudvalgets Afgørelse. Det samme gælder ogsaa, naar der føres Klage over et Medlems Forbliven som statsunderstøttet Medlem i Sygekassen, hvad enten saadan Klage er blevet fremsat af Sygekasseinspektøren, af Sygekassebestyrelsen, af Kommunalbestyrelsen eller af en af de af Kassen benyttede Læger. Da vil i alle disse Tilfælde ogsaa Bedømmelsesudvalget træde til og foretage Bedømmelsen rent skønsmæssigt. Endelig vil jeg føje til, at i alle de Tilfælde, hvor en af dem, der paa Grund af deres økonomiske Stillings Forbedring er blevet sat ud af Sygekassen, paa ny kræver sig optaget, skal Bedømmelsesudvalget træde til

og foretage Skøn over, hvorvidt vedkommende skal optages som almindeligt Medlem, eller han skal optages som Medlem uden Stats- og Kommunitilskud. Men hvor bliver saa den megen Tale om, at det er kun rent undtagelsesvis, dette Skøn vil blive bragt i Anvendelse?

Saa beklager det ærede Medlem sig ogsaa over, at Flertallets Grænser er en væsentlig Forringelse af Ministerens Forslag. At der gøres Skel mellem gifte og ugifte Medlemmer — eller, som vi har sagt, Familieforsørgere og enligstillede Personer —, er vel i og for sig ganske naturligt, og jeg tvivler noget om, at det ærede Medlem tør staa op og sige, det er forkert. At vi for saa vidt har forringet Ministerens Forslag, som vi har gjort Skellet mellem Familieforsørgere og enligstillede Personer 100 Kr. større — eller mindre, hvad man nu vil kalde det —, saa at der bliver 400 Kr.s Forskel mod Ministerens 300, det er en Sag, der altid vil afhænge af et Skøn over, hvad der kan være det rigtige der.

Det skulde ogsaa være en Forringelse, at vi i vort Forslag kun bruger 3 Sats, medens der var 5 i det Forslag, der foreslaa fra Ministerens Haand. I dette stilledes København, Frederiksberg og nærmeste Omegn for sig med 1,800 Kr. som Maksimum for Familieforsørgere. Dernæst kom de Købstæder, der har over 20,000 Indbyggere, og for dem var Grænsen 1,600 Kr. For de mindre Købstæder var Grænsen 1,400 Kr. Landet var delt i almindelige Landdistrikter og Stationsbyer og bymæssige Bebyggelser. For disse sidste havde Ministeren foreslaaet 1,300 Kr., for Landdistrikterne 1,100 Kr. som Grænse. Det vilde nu ikke være heldigt, om et Medlem i Horsens, der hører til de Byer, der har over 20,000 Indbyggere, skulde kunne være statsunderstøttet Medlem, saa længe han ikke havde over 1,600 Kr., medens han, hvis han flyttede til Vejle, hvor der ikke er 20,000 Indbyggere, med samme Indtægt vilde være at henregne til de Medlemmer, som ikke er statsunderstøttede. Baade Arbejdsvilkaarene og Levevilkaarene i disse to Byer kan sikkert betegnes som ens. Men hvorfor skulde da et Medlem i den større Købstad være anderledes stillet end i en Købstad, hvis Indbyggerantal maaske naar lige op til den førstes? Det